

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Częstochowie

o zasiłek chorobowy, o świadczenie rehabilitacyjne,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 9 października 2024 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie

z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV Ua 66/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

II. zasądza od J.B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych, wraz z odsetkami, o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu J. B. prawa do zasiłku chorobowego od 10 lipca 2017 r. do 7 listopada 2017 r. i zobowiązał go do zwrotu zasiłku za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 336,63 zł. W uzasadnieniu

organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. ([...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 18 października 2016 r. do 16 grudnia 2016 r. i zobowiązał go do zwrotu świadczenia za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 1.044,83 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego od 3 stycznia 2017 r. do 3 lipca 2017 r. i zobowiązał go do zwrotu zasiłku za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 1.691,68 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego od 19 kwietnia 2016 r. do 17 października 2016 r. i zobowiązał go do zwrotu świadczenia za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 3.636,52 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 8 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego od 3 września 2014 r. do 3 marca 2015 r. i zobowiązał go do zwrotu świadczenia za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 5.265,06 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 4 marca 2015 r. do 29 października 2015 r. i zobowiązał go do zwrotu świadczenia za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 9.061,45 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego od 2 listopada 2015 r. do 31 marca 2016 r. i zobowiązał go do zwrotu świadczenia za ten okres wraz z odsetkami w wysokości 4.166,43 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Decyzją z 11 grudnia 2017 r. (numer [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego od 8 listopada 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że decyzją z 14 listopada 2017 r. stwierdził, iż J. B. nie podlega ubezpieczeniom społecznym od 13 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Częstochowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 30 marca 2021 r. (sygn. akt VII U 72/18) wydanym w sprawie z odwołań J. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie o zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne:

1. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 6 grudnia 2017 r. ([...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego J. B. z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 336,63 zł;
2. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 1.044,83 zł;
3. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 1.691,68 zł;
4. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 3.636,52 zł;
5. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 8 grudnia 2017 r. (numer [...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 5.265,06 zł;
6. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 9.061,45 zł;
7. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) w ten sposób, że zwolnił ubezpieczonego z obowiązku zwrotu odsetek w wysokości 4.166,43 zł;

8. w pozostałym zakresie oddalił odwołania od decyzji wskazanych w punktach od 1 do 7 wyroku;

9. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie z 11 grudnia 2017 r. (numer [...]).

Na skutek apelacji ubezpieczonego Sąd Okręgowy w Częstochowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 13 kwietnia 2023 r. (sygn. akt IV Ua 66/21) oddalił apelację (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od ubezpieczonego J. B. na rzecz organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Częstochowie kwotę 960 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie do Sądu Najwyższego wywiódł ubezpieczony, zaskarżając judykat w części, tj. w zakresie orzeczenia o kosztach oraz oddalenia apelacji od wyroku Sądu I instancji oddalającego odwołanie w zakresie:

1. decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 32.488,00 zł;

2. decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 39.158,00 zł;

3. decyzji organu rentowego z 8 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 24.958,00 zł;

4. decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 52.041,00 zł;

5. decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 26.034,00 zł;

6. decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 14.523,00 zł;

7. decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) - WPZ: 39.158,00 zł.

Skarżący oparł przedmiotową skargę kasacyjną na:

1. naruszeniu przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 228 § 2 k.p.c. poprzez brak zastosowania i niezwrócenie przez Sąd stronom uwagi na posiadane przez Sąd z urzędu informacje co do prowadzonego przez Sąd postępowania pod sygn. akt VII U 182/11 oraz art. 232 zd. pierwsze k.p.c. poprzez błędne zastosowanie oraz dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd dowodu z tego dokumentu niewskazanego przez którąkolwiek ze stron;

2. art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez brak zastosowania i nieprzedstawienie w uzasadnieniu wyroku toku rozumowania Sądu Okręgowego, który doprowadził do ustalenia podstawy faktycznej i motywów prawnych wydanego wyroku;

3. naruszeniu przepisów prawa materialnego:

1. art. 6 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: ustawa systemowa) w zw. z art. 84 ust. 1 i 2 ustawy systemowej poprzez błędną wykładnię i stwierdzenie, że ubezpieczony w okresie niezdolności do pracy nie podlegał ubezpieczeniom społecznym co czyni ubezpieczonego zobowiązanego do zwrotu pobranych świadczeń podczas gdy ubezpieczony podczas pobierania świadczeń nie miał wiedzy nt. nieobjęcia ubezpieczeniem społecznym;

2. art. 84 ust. 2 ustawy systemowej poprzez błędne stwierdzenie, że nastąpiły przesłanki uprawniające organ rentowy do żądania zwrotu wypłaconych świadczeń podczas gdy ubezpieczony nigdy nie wprowadził organu rentowego w błąd, co do przesłanek podlegania ubezpieczeniom społecznym;

3. art. 83 ust. 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie polegające na stwierdzeniu, że odwołujący stworzył pozory prowadzenia działalności gospodarczej.

Jako podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania - z naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. oraz, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z uwagi na stawiane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i jego zmianę poprzez uwzględnienie apelacji wniesionej od wyroku Sądu I instancji i:

1. zmianę decyzji organu rentowego z 8 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

2. zmianę decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

3. zmianę decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

4. zmianę decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

5. zmianę decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

6. zmianę decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

7. zmianę decyzji organu rentowego z 6 grudnia 2017 r. (numer [...]) poprzez stwierdzenie, że odwołujący nie ma obowiązku zwrotu należności z tytułu pobranych świadczeń w całości;

8. zasądzenie od organu na rzecz odwołującego zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego niniejsze postępowanie do dnia zapłaty;
ewentualnie,

9. uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na wywiedzioną przez ubezpieczonego skargę kasacyjną, organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych, a w sytuacji przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oddalenie oraz zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony powodowej nie kwalifikuje się do przyjęcia.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w

konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Strona skarżąca, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania - z naruszeniem art. 379 pkt 5 k.p.c. (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Jeżeli chodzi o podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut nieważności postępowania to wskazać należy, że Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem II instancji (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998 Nr 5, poz. 81, z glosą A. Szpunara, OSP 1998, Nr 5, poz. 93; z 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, Nr 12, poz. 220; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 czerwca 2013 r., II CSK 720/12, Legalis nr 803992; z 12 czerwca 2020 r., V CSK 22/20, Legalis nr 2396879; z 25 sierpnia 2020 r., II CSK 44/20, Legalis nr 2490666; z 9 października 2020 r., I CSK 32/20, Legalis nr 2489233, T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). W niniejszej sprawie brak jest jednak jakichkolwiek podstaw do podejmowania przez Sąd Najwyższy czynności w tym zakresie z urzędu. Zdaniem skarżącego, w sprawie zachodzi nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., bowiem skarżący został pozbawiony możliwości swych praw, gdyż Sąd Okręgowy, dzieląc ocenę stanu faktycznego i prawnego przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, powielił ustalenia na podstawie akt postępowania prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Częstochowie pod sygn. akt VII U 182/11. Zatem odwołujący w toku postępowania

przed Sądem Rejonowym nie mógł się wypowiedzieć na temat przebiegu postępowania Sądu Rejonowego w Częstochowie pod sygn. akt VII U 182/11 (pomimo, że było to przedmiotem oceny Sądu I instancji). Odwołujący swoją ocenę mógł przeprowadzić jedynie w apelacji złożonej wobec wyroku Sądu I instancji, a tym samym ocena przebiegu postępowania Sądu Rejonowego w Częstochowie pod sygn. akt VII U 182/11 mogła zostać przeprowadzona po przedstawieniu stanowiska odwołującego tylko przed Sądem Okręgowym, co zawężyło postępowanie dowodowe w tym zakresie tylko do jednej instancji. Zarzuty podniesione w tym zakresie są niesłuszne i to co najmniej z dwóch powodów. Po pierwsze, skierowany jest on do orzeczenia Sądu I instancji i sformułowany już został w apelacji oraz rozstrzygnięty przez Sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku. Przy ocenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. badaniu przez Sąd Najwyższy podlega natomiast ewentualna nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji. Sąd Najwyższy może uwzględnić nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji jedynie pośrednio, to jest w ramach rozpoznawania zarzutu naruszenia art. 386 § 2 k.p.c. jednakże pod warunkiem, że naruszenie to miało wpływ na rozstrzygnięcie, oraz że przepis ten zostanie powołany w ramach procesowej podstawy zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 marca 2024 r., I CSK 247/24, Legalis nr 3062049; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2023 r., III USK 193/22, Legalis nr 2958309) Po drugie, do nieważności postępowania dochodzi wtedy, gdy strona wbrew swej woli zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tego uchybienia nie mogły być usunięte w dalszym toku procesu przed wydaniem w danej instancji merytorycznego orzeczenia. Nie każde naruszenie przepisów proceduralnych może być zatem w ten sposób traktowane (wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811 i postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2024 r., II USK 49/23, Legalis nr 3038037). Chodzi więc o sytuację, w której z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części

(tak wyroki Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, LEX nr 196607 i 20 lutego 2020 r., I PK 249/18, LEX nr 3008444). Strona skarżąca nie wykazała i nawet nie próbowała tego wykazać, że przed Sądem II instancji została pozbawiona możliwości obrony swoich praw.

Strona skarżąca wskazała także, że wywiedziona przez nią skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej Sądu II instancji. Przypomnieć więc należy, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że strona skarżąca musi wskazać, w czym - w jej ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Strona skarżąca powinna więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 75; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126 i z 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, że z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność

osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystraczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. W przypadku wyroku oddalającego apelację, konieczne jest też wyraźne zaznaczenie, że sąd drugiej instancji podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, dokonana przez ten sąd ocenę dowodów oraz ocenę materialnoprawną roszczenia. Artykuł 378 § 1 k.p.c. nie stanowi zaś podstawy do kwestionowania przez stronę skarżącą trafności rozpatrzenia zarzutów i wniosków apelacji, nawet wówczas, gdyby przedstawione przez sąd drugiej instancji poglądy jurydyczne były jawnie wadliwe. Natomiast przepis art. 382 k.p.c. może tylko wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego w sprawie materiału, orzekając wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swe merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji, a uchybienie to, mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Strona skarżąca nie wykazała jednak istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Podkreślić także należy, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest bowiem związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem kwestionowania wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest a *limine* niedopuszczalny (por. wyrok Sądu najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 95/18, LEX nr 2645127).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania

orzeczono na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ał]